

много други работи. — Какъ сж старитѣ приятели — запиталъ даскалъ Ботю. Какъ е Тошковичъ, какъ е професоръ Григоровичъ. — Не ме интересува нито едина, нито другия — отговорилъ Христофоръ Ботйовъ: единиятъ яде сиромашъта, а другиятъ ще изѣдатъ молци.

Благоразумниятъ баща капитулиралъ отъ тая точка, прѣминалъ на другъ въпросъ. На синътъ било крайно неприятно да говори за прѣдставителитѣ на чорбаджийската община, защото „никой никаква полза отъ тѣхъ нѣма.“ „Че какъвъ е Тошковичъ, говорилъ Ботйовъ: въ що се състоятъ наговитѣ заслуги къмъ България. Въ това ли, че подържа нѣколко ученици! Че какъ ги подържа; съ какви пари, отъ дѣ е взелъ той това злато, съ което прѣщатъ каситѣ му. Да не би той самъ да е нѣкоя златоносна мина, та черпи изъ себе си тие рубли и жълтици, или източникътъ е другадѣ.“ И синътъ се отпусналъ да държи първия урокъ по политическа економия на своя бившъ учителъ. — „Богатствата не падатъ отъ небето, рекълъ синътъ: трѣбва да има едни, които да работятъ, които съ трудътъ си да трупатъ стоки, обърнати въ пари, и други, които да крадатъ тѣзи пари. Източникътъ на всѣко богатство е труда; източникътъ на богатствата, които иматъ Ротшилдовци и други, е труда на работника. Вотъ и все, казалъ по руски Христофоръ Петковъ. А колкото за богатствата на Тошковича — благодаримъ за такива богатства. Съ така печелени милиони ти ще бждешъ петъ пжти по-голѣмъ благодѣтелъ и отъ Тошковича, и отъ цѣлото българско настоятелство. Хайдушка филантропия!“

Бащата взелъ да се втилява, „помирисало“ му „нѣщо“. Даскалъ Ботю не е вчерашенъ: „има си хасъ този синъ да се е нагълталъ съ новата попара, както пишеше Тошковичъ — уцапахме я тогава!“ Даскалъ Ботю е живѣлъ повече въ Русия, и прѣзъ